

je ravno 50 let, odkar so moj oče ravno to fantazijo igrali na glasovirji. Bil sem še otrok, stal sem pri njih s svojo sestrico Dragotinko, — kakor vi dva stojita zdaj pri meni. Tudi takrat počila je struna — — da da — počila je struna pri ravno tej fantaziji — danes je že 50 let. — Jaz sem se kot neumni otrok takrat zavzel in vprašal očeta, kaj to pomeni, ter sem mislil, da se je ves glasovir pokvaril. Oče mi pa rekó: „Vidiš, ljubi moj sinček, struna, ki je zdaj počila, podobna je človeškemu življenju. Kakor si zdaj slišal počiti struno, tako se bo tudi nam enkrat pretergala nit našega življenja. Kako vesel sem brenkal po glasovirji ne mislé, da bo strunica počila, a glej, ravno tako tudi človeku včasih v največem veselji, kedar se najmanj nadeja, obišče smert. Struna počí — njen prijeten glas se izgubi, — in ko v človeku struna življenja počí, tudi on izgubi glas, vid, sluh in vse, kar ga je oživiljalo.“ — In res, ljubčeka moja, čez nekaj dni potem počila je struna življenja v mojem očetu. Ostal sem revež sam s sestrico na tem svetu. Kedarkoli mi je pozneje na glasovirji počila struna, vselej sem se spomnil očetovih besed. Danes pa, na njihov god, pri tej njihovej fantaziji, me je počena struna posebno ganila, — zdi se mi, kakor da je zraven sebe vidim, — zdi se mi, kakor da njihovo fantazijo slišim, kakor da njihove besede poslušam

Nekako tožno vstane stari Plesnik, vzame svojo palico in — odide.

Bogomil in Anica ganjena gledata za njim.

* * *

Za osem dni po tej dogodbi je bil pri Stankovih glasovir pokrit s črnim suknom. Plesnika ni bilo več! Počila je tudi v njem — struna življenja, ki je odmevala prijazno in vsacega z ljubeznjivostjo očarovala. Bogomil in Anica, kedarkoli pogledata glasovir, spomnita se starega Plesnika.

Namesto počene strune se je sicer nova postavila, ali urni Plesnikovi persti niso nikoli več skakljali po glasovirji!

Lj. T.

Bodi prijazen.

Mnogo otrok je, ki imajo sicer dobro sercé, a vendar so dostikrat neprijazni z drugimi otroci. Tak otrok je bila tudi Minka. Dasiravno je imela svojo sestrico Roziko zeló rada, vendar jo je večkrat razžalila s kako neprijazno besedo. Nekega dné je dobila Minka lepo jabelko v dar, in Rozika, ki je bila za nekoliko let mlajša, bi ga bila tudi rada imela. Zategadelj se dobrika svojej sestrici in jo prosi: „Minka, oh Minka, bodi tako dobra in daj meni jabelko“. — Toda Minka jo sune proč od sebe in pravi: „Poberi se mi in ne delaj mi nadlege, ker veš, da ti ga ne dam.“ To je občutljivo Roziko močno zbolelo in jokaje odide. — Po noči zbolí Rozika. Veliko je moral terpéti revni otrok in ker zdravnik ni mogel pomagati, imeli so drugi dan merliča v hiši. S cvetlicami ovenčana je ležala Rozika na mertvaškem

odru. Njena ljubeznjiva očesca so za večno zaspala in tudi njena sladka ustica so obmolknila za zmiraj. — Spomnila se je zdaj Minka neprijaznih besed, s katerimi je svojo sestro razžalila. "Oj preljuba, zlata moja sestra" joka Minka in zdihuje „le samo enkrat me še poglej s svojimi prijaznimi očesci, da te za odpustanje prosim!" Okrog vratu se oklene mrtve sestrice in jo poljubuje; pa vse zastonj, — Rozika se ne spbudi več in tudi nobene prošnje, nobenega sladkega glasú ni več iz njenih nežnih ustic. —

Dasiravno je že več let preteklo, vendar Minko še zmiraj boli sercé, da je s svojo neprijazno obnašo tako hudo razžalila dobro svojo sestro.

Kedar te kdo kaj prosi, pa mu želje ne moreš spolniti, odreci mu prošnjo vsaj z lepo in prijazno besedo, brez da bi ga žalil.

T.

P i š č a l k a.

(Po ruskem iz Karamzina.)

Ko še mlad sem bil nevéden
Komaj let sem štel še sedem,
Mati pénezov so dali,
I veleli ukazali:
„Kupi si kaj lepega
„Lepega, koristnega.“

Hitro tjé na somenj tečem,
Zbiram, pravim „tega nečem“,
Zdaj piščal ugledam záló,
Sérce se mi zasmejalo,
Dal veseló, rad sem vsé,
Za piščalko péneze.

Naglo jo prot dómu máhnem,
Tukaj se še le oddahnem,
Kér veselje me je gnalo,
Da imél sem zdaj piščálo;
Jél domá sem piskati
Veselit se, vriskati.

Pa nobeden mi ne vgane,
Koliko piščal me stáne,
Le pozneje, ko zvedó,
Mi smeje naštevajo:
Kaj bi kupil lahko vsé,
Za izdáne péneze.

Večji sem po svetu hodil,
Deželá velik' obhodil,
V slednej druge šege videl,
Z znanci sem povsod se snidel;
Tú sem videl pridnega
Tamkej zopet lenega.

Tú skopúha sem ugledal,
Ki po dnarji le je segal,
Sebi le v žep vse grabil,
Reveže pa čisto zábil,
Ta plačuje prav dragó,
Misli sem si piščalko.

Vidí je' ki plosk lovijo,
Hvalo z razno zvijačijo,
Gospodarstvo popustijo,
In nazadnje vsé zgubijo,
Misli sem si, oh ljudjé!
Kak so dráge piščalke.

* * *

In tako tedaj prav mnogi
V širócem zemskem krogi,
So nesrečni le zató,
Ker piščal preplačajo.

Iván Gabršek.